

Tekster: *1 Mos 1,27-31, Hebr 5,1-10, Mark 9,14-29*

Salmer: 747 Lysets engel

873 Usynlige, som ingen kan beskrive

367 Vi rækker vore hænder frem

166 Så skal dog Satans rige

438 Hellig

477 Hellig

6 Dig være mildeste

Rødning 19.30

817 Aftenrøde over tage

873 Usynlige, som ingen kan beskrive

367 Vi rækker vore hænder frem

166 Så skal dog Satans rige

780 Den lyse dag

Det var i en latintime i 2 real. Pludselig dejsede Steffen ned fra stolen helt uden varsel. Der gik et sug gennem klassen, som om vi havde fået en kollektiv mavepuster. Det jeg husker bedst er latinlæreren, der langsomt, nærmest i slowmotion, forekom det, gik ned fra katederet, åbnede Steffens mund og stak en blyant ind på tværs af munden, mens han roligt og meget læreragtigt forklarede, at det skulle man altid gøre, hvis folk besvimede, for at de ikke skulle bide tungen af, hvis de gik i krampe. Jeg har siden hørt, at det skal man absolut ikke gøre, men det er fuldstændig lige meget, det havde en mægtig virkning på os andre, - ikke på Steffen, han blev først liggende og satte sig så op lidt efter og så ualmindelig dum ud, - men på os andre havde det en kolossal virkning: vi troede jo, han var død, Steffen, da han pludselig lå der på gulvet og var hvid i

hovedet som et lagen. Og så var der én, der vidste hvad der skulle gøres, eller troede at han vidste, hvad der skulle gøres, og gjorde det, og det hele blev godt igen.

Året efter kom sangen "Put your hand in the hand of the man from Galilee", jeg ved ikke om I kan huske den, men den kom i et væld af versioner, først med en den gang ikke særligt kendt canadisk sanger, men så sang Joan Baez den, så sang Elvis Presley den, ja selv gamle Bing Crosby sang den, og Johnny Cash sang den, og den lyder sådan her:

Put your hand in the hand of the man
Who stilled the water
Put your hand in the hand of the man
Who calmed the sea
Take a look at yourself
And you can look at others differently
Put your hand in the hand of the man
From Galilee

Sangen handler i al sin enkelthed om, at man skal tage Jesus i hånden, han som fik stormen på søen til at lægge sig, og i troen på ham skal man se sig selv og lære at se på andre på en ny måde: tro på Jesus og elsk din næste som dig selv, det er essensen af sangen.

Og jeg ved da godt at sangen hverken er stor kunst eller stor teologi, men bare har en lækker melodi, men inde i mit hoved kom besvismelsen i latintimen, sangen om manden fra Galilee og også min beslutning om at ville læse teologi, som jeg traf en gang i 1969-70 til at hænge sammen. Og sjovt nok dukker disse 50 år gamle

erindringer op nu igen, hvor jeg skal prædike over Markus' fortælling om den dæmonbesatte dreng der bliver helbredt.

Der var stort postyr. folk råbte og skreg. Nogle af disciplene råbte mod himlen: "Herre vær barmhjertig. Frels denne dreng!" Farisæere og skriftkloge spruttede og hvædede: "Se bare. De er svindlere og kvaksalvere! Hvad kan de? Hvad formår de? Ingenting! Og hvor er deres mægtige mester? Pist væk!" Og midt i det hele en dreng der ruller sig på jorden, mens fråden står ud af munden på ham og han skriger mærkelige og uhyggelige lyde. Og en far der river sig i håret og tilbyder disciplene svimlende summer for at de skal helbrede den arme dreng.

Og så kommer Jesus ned fra bjerget. Han baner sig vej gennem alt postyret, med en træt bemærkning om at han snart ikke kan holde den vantro, der møder ham ud længere. Går lige hen til den fortvivlede far og spørger, ikke lærer-, men snarere lægeagtigt: "Hvor længe har han haft det sådan?" Og faderen fortæller den triste historie om drengen der har været dæmonbesat siden han var lille, om hvordan han når anfaldende kommer over ham falder omkuld både i ild og vand og om disciplene der ikke kunne helbrede ham. Og Jesus siger, at det blot er et spørgsmål om tro. Hvorefter faderen siger: "Jamen så hjælp mig med at tro!" Og Jesus med befaler dæmon at fare ud af drengen, rejser drengen op og giver ham til hans far.

Hvad fortæller historien os? ja, den fortæller at tro kan udrette alt. Men indirekte fortæller den os så også. at der åbenbart er noget galt ikke bare med faderens tro i fortællingen, men også med vores tro, for også vi kommer jo ud for ting, som vi for alt i verden ville

undgå, men som alligevel rammer os og dem, vi holder af. Men det er ikke det vigtige i fortællingen. For hvis vi kun hører det, kommer vi til som disciplene at lade os låse og blokere af vores egen manglende tro. Og så kan vi stå der og bede og trygle og råbe og klage uden at der sker noget. Men hvad skal vi så gøre?

Vi skal lade Jesus tro for os!

Men han er her jo ikke!

Jo, for han kommer ned fra bjerget!

I fortællingen kom han ned fra bjerget, hvor han havde været gennemstrålet af himmelsk lys og havde talt med Moses og Elias. Og mon ikke det er en sammenhæng, der skal fortælle os, der lever nu efter Jesu død og opstandelse, hvor han ikke er i verden længere, at ligesom han kom ned til folkeskarerne fra bjerget, sådan kommer han ned til os fra himlen!

Han kommer ned fra himlen!

Han kommer ned til os, når vi holder gudstjeneste, og hans ord og fortællingerne om ham lyder til os. Men han kommer også ned til os, når vi alene i mørket, hvad enten det nu er fysisk mørke eller sjæleligt mørke, når vi tager hans ord i munden, hans bøn til faderen i himlen og beder den som vores egen bøn til den far der elsker os trods alt ondt og alt mørke.

Jeg tænker somme tider på, hvad det er der får mennesker til at holde ud i fuldstændig fortvivlende situationer: soldater i krig, mennesker på flugt, forældre ved deres døende barns seng. Hvad er det, der gør, at man i de situationer ikke bare gør en hurtig ende på

det hele, men trods det uudholdelige bliver ved at kæmpe, bliver ved at håbe, bliver ved at leve?

Ja, man ved det jo kun, når man selv er der. Men jeg tænker, at når alt er så forfærdeligt og svært, så er det ikke længere det svære og dybsindige der tæller. Så er det i stedet det helt, helt enkle, det banale: at kunne gribe fat i ham, der kommer ned fra himlen, Ham der ikke blot fik søen til at blive stille, men som også gik ind i døden, gik gennem døden og kom ud igen med et væld af lys og fortalte, at det er det der er enden på det hele, det der er målet med det hele: lyset, livet hos Gud. Det som vi ikke kan se og vel dårligt nok kan tro, men som han ser og tror for os.

Når alt er kaos, så er det afgørende at der er én, der ikke gribes af panik, en der holder fast ved en orden og et mønster og handler efter det, selvom ingen andre kan få øje på den orden og det mønster. Det er sådan Jesus kommer til os fra himlen, som den der siger: Jeg kender vejen gennem rod og forvirring, gennem mørke og død. Tag min i hånden og følg mig.

Amen.